

2011. JÚLIUS–SZEPTEMBER

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 8. ÉVFOLYAM 7–9. SZÁM

Csoda a pusztában

Somogyországban szakadt az eső. Így volt ez már napok óta. Szombaton kiderült. Szőkepusztán lelkes fiatalok nagy sátrakat állítottak, összesen kilencet. Félig se készültek el, amikor újra elborult. Libickozmán, jó két kilométerre a kis kápolnától megszakadt az ég, és mintha dézsából öntötték volna, ömlött az égi áldás. Mellesleg nagyon kellett, hisz itt hónapokig nem esett egy csöpp sem. Fölhívtam a sátorverő fiúkat, és kérdeztem, hogy ott mi a helyzet. Vidáman mondták: gyönyörűen süt a nap, esőnek híre sincs.

Szinte folyamatosan csöngött a telefonom. Sokfelől érdeklődtek: milyen az idő? Mindenkinek elmondtam, hogy Szőkepusztán süt a nap. Megtörtént az *első csoda*...

Pesterzsébetről megérkezett a busz ötven, többségében idősebb testvérrel. Tudtuk, hogy a nagy busz nem mehet be az imaházhoz a földúton... Jöttek a bodrogiak két kisebb busszal: ők be tudtak menni. Visszafordultak, fölvetették az erzsé-

betieket. Pont 50 helyük volt. *A második csoda.*

A jelenlegi és az előző polgármester terepjárókkal segített... Tíz órakor megszólalt a fúvós zene. A szarvasok távolabb, a testvérek közelebb húzódtak a kis zarándok kápolnához. Sütött a nap. Ekkor már hat üstben főtt az ebéd... *A harmadik csoda.*

Jézus pihenni hívta tanítványait a pusztába (Mk 6:31). Csupán őket, de végül „megtelt” a puszta. Ötezer férfi meg az asszonyok, és a gyerekek... Óriási tömeg. A pihenés elmaradt, de a tanítás Jézus részé-

ről – és a tanulás, főleg a tanítványoknak – nos az példátlanra sikerült. *Az első csoda.* A tanítványok megtanulták, hogy a Jézus kezébe adott kenyér megsokszorozódik, és ugyanez történik a kenyér mellé valóval, ez esetben a két kis süthallal is. Megtanulták, hogy mi az ő dolguk. Mindenki jóllakott és még maradt is. *Példátlan jézusi csoda a pusztában!*

Rohanó, egyre gyorsulva rohanó világunk, fék nélküli autóként fut a vesztébe. Kellenének a puszták, a megállások, a csendek Jézussal és egymással, a közös étkezések, az áldás; az énekkel, zenével, zsolttárral, bizonyágtevő szóval történő istenmagasztalás. *Kellenének a csodák a pusztában.*

Hálásak vagyunk azért, hogy valami ilyesmit éltünk át július utolsó vasárnapján a hajdanvolt szőkepuszta gyönyörű kis kéttornyú kápolnája körül és odabent, miközben pusztai vándorként előrement testvérek fényképeit nézegettük emlékeket idézve.

Dr. Almási Mihály

Czart András fotója a zarándokkápolnáról

A konferencia végén a Himmuszt éneklő gyülekezet

Tíz év Pesterzsébeten

Akikhez eljut a Békehírnök, kedves olvasóink közül, a 2011. július 17-i számban (232-233. old.) *Varsóczy Károly* testvér beszámolójából már értesülhettek arról, hogy tíz év után, 2011. május 29-én a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezetben lelkipásztorbúcsúztatás volt. A különleges, sok-sok szeretetről tanúskodó alkalom számos megható momentuma közül néhányat kiemelek.

Amikor bejelentettük a gyülekezetben, hogy szeretnénk befejezni a lelkipásztori szolgálatot, a Testvérek arra kértek, hogy vállaljam el az ügyintézői feladatokat. Örömmel tettem ezt, azért is, mert a gyülekezet tagjai maradunk, így hát nekünk sem mindegy, hogy ki lesz a lelkipásztorunk. Emlegették a búcsúalkalmat, de mi azt kértük, hogy ne tartunk ilyet, hisz úgymint itt maradunk. Végül megegyeztünk abban, hogy egy vendégek nélküli, szerény, csak gyülekezeti istentisztelet keretében mégiscsak sor kerül valami ilyesmire. A megegyezéshez képest egy példátlan, mélyen megható, szeretetteljes nagy ünnepet szerveztek titkon, azt sem tudjuk pontosan, hogy kik, persze azért vannak tippjeink. Az a gyanúnk, hogy *Lovász Gyula* testvér az, aki talán a legtöbbet dolgozott ezen, de biztosan nagyon sokan mások is.

Szilárd elhatározásom volt, hogy nem fogok elérzékenyülni, meg is beszéltem Máriával, hogy kibírjuk mi ezt könnyek nélkül, de nem sikerült. Ő először akkor „adta meg magát”, amikor az énekkar szép rendben előadta legkedvesebb régi énekeit. Én akkor, amikor a gyereksereg *Somogyi Gabika*

vezetésével elkezdte énekelni édesanyám egyik köszöntő énekét, amelyet a nagypapa 70. születésnapjára írt 1956-ban. Idézem:

AZ ÚR JÉZUS ÁLDJON!

*Az Úr Jézus úgy áldjon meg téged,
Mint ahogy te hozzánk hű voltál.
Az Úr Jézus úgy áldjon meg téged,
Hogy te mindig nála maradjál.*

*Az Úr Jézus úgy szeressen téged,
Mint ahogy te minket szerettél.
Az Úr Jézus legyen a vezéred,
Hogy te mindig az övé legyél.*

*Szeretettel üdvözlünk ma téged,
Szívünk vágya: Isten áldjon meg!
Mindannyiunk egész szeretete
Hálából ma legyen a tied!*

Természetesen lehetetlen visszaadni egy-egy ünnepi alkalom hangulatát írásban, mégis idézem *Varsóczy Károly* testvér említett cikkének első felét:

„Mozgalmas és áldásokkal teli alkalomak részesei lehettünk az elmúlt hetekben Pesterzsébeten. Rendhagyó módon lelkipásztor búcsúztatás és beiktatás követték egymást egy hét

különbséggel. 2011. május 29-én családi és bensőséges körülmények között köszöntük meg *dr. Almási Mihály* testvér szolgálatát, aki 10 éven keresztül pásztorolta gyülekezetünket. Tavaly, október elején jelentette be, hogy be kívánja fejezni aktív szolgálatát. Amikor ennek híre ment a gyülekezetben, az igei tanítás ellenére aggodalom vett erőt rajtunk, hiszen oly sok hírt hallunk olyan gyülekezetekről, amelyek éveken keresztül sem találnak új pástort. Aggodalmunk természetesen – mint, ahogy eddig mindig – most is alaptalannak bizonyult, mert Istenünk nagyon rövid időn belül válaszolt imádságainkra és elénk hozta először gondolatban, majd testben is *Katona Béla* testvért, aki megismerve és megértve Gondviselőnk szándékát, elfogadta gyülekezetünk meghívását és elvállalta a lelkipásztori megbízatást. Istené a dicsőség, de nekem, mint előjárónak be kell vallanom, hogy az új lelkipásztor keresésében és megtalálásában elévülhetetlen érdemeket szerzett *Almási* testvér is, aki a gyülekezet iránt érzett szeretetből és felelősségből vállalta az ügyintéző lelkipásztori feladatok ellátását. Mindvégig hangsú-

A Pesterzsébeti Gyülekezet a búcsú-istentiszteleten a lelkipásztor-házaspárral

Az elmúlt 10 évben bemeztettek egy csoportja

lyozta, hogy nem nekünk kell keresgél-
ni, hanem nyitott szívvel Isten elé kell
vinni ügyünket és meg kell hallani az
Ő választát. Hála legyen az Úrnak, aki
valóban meghallgatta imáinkat és
válaszolt azokra.

Mindannyiunk számára nagy élmény
volt a lelkipásztor-búcsúztatás alkalmá-
val 10 év fényképeit látni. Rengeteg pil-
lanatfelvétel került kivételre gyüleke-
zeti alkalmainkról, gyermekeinkről,
fiataljainkról, nyugdíjasainkról, az
énekkarról, zenészeinkről és természe-
tesen Almási testvér emlékezetes szol-
gálatairól. A búcsúalkalmon bibliakörös
gyermekeink egy dallal köszönték meg
Almási testvér szolgálatát és nevükben
Somogyi Sándorné testvérnő szolt
néhány kedves szót. Búcsúztak a fiata-
lok, az énekkar az előljárók és természe-
tesen az egész gyülekezet. *Laczkovszki
Jánosné* testvérnő a nőtestvérek nevé-
ben köszönte meg *dr. Almási Mihályné*
testvér, Marika mindig kedves mosolyát
és azt a támogatást, amit férjének nyúj-
tott a biztos és nyugodt háttér megte-
remtésével.

Különlegesen áldott perceket élhet-
tünk át, amikor a búcsúzó lelkipásztor
által bemeztettek köszöntötték az Úr
szolgáját. A 41 bemeztett ugyan mind
nem tudott jelen lenni testben, de érez-
hettük, hogy lélekben ők is itt vannak
és hálásak Isten után Almási testvér-
nek. A jelenlévők szolgálatuk részeként
egy-egy mécseszt gyújtottak meg és
helyeztek el az Úr asztalán kereszt alak-
ban, amelyek azután az Istentisztelet
végéig jelezték számunkra a lényegét,
hogy az elmúlt 10 év alatt nem csak

gyülekezetünkben nőtt a bemeztettek
száma, hanem Isten országának polgá-
rai is többen lettek 41 fővel. Kedves
Almási testvér, köszönjük az elmúlt 10
évet...”

Nem mertem vállalni, hogy elmond-
jak egy régi kedves búcsú-verset, amely
épp arról szól, hogy nem búcsúzom. Ezt
is édesanyám írta. Úgy emlékszem
akkor, amikor a dömsödi gyülekezetből
nyugdíjba ment édesapám. Itt idézni az
igen-igen aktuális sorokat sokkal köny-
nyebb, mint elmondani lett volna:

NEM BÚCSÚZOM

*Én nem búcsúzom,
csak elköszönök.
Istennek mindent
megköszönök,
amit köztetek nekem adott:
erőt, kegyelmet, szolgálatot.*

*Én nem búcsúzom,
csak elköszönök.
nektek is mindent
megköszönök:
meleg kézfogást, testvéri szót,
imát, szeretetszolgálatot.*

*Én nem búcsúzom,
csak elköszönök,
úgy, ahogy máskor
az ajtó előtt.
Csak úgy, „Az Úr Jézus áldjon meg!”
– ifjak, idősek, kisgyermekek.*

***

Számos figyelmesség volt elrejtve a
programban. Például az, hogy míg a
múltat idéző közel 1000 fölvtétel vetített
képeit néztük, a Jó Pásztor CD énekei

és zenéi jelentették a plusz élményt. Ez
a CD – ahogy arról *Lovászné Gellén
Christa* beszélt – az első volt a sorban
az utóbbi 5 év 5 CD-je illetve DVD-je
közül (a jubileumi, a két Héthalmi és a
karácsonyi előtt).

Az emlékező üdvözlések közül
Laczkovszki János gyülekezetvezető
presbiter testvér – aki nagy szeretettel
vezette az ünnepet – fölolvastott egy
részletet *dr. Cégé Zoltán* testvér hosszú
leveléből:

„Kedves Almási Testvér és Kedves Gyülekezet!

Pesterzsébeten mindig otthon éreztük
magunkat, érthető okok miatt. E gyüle-
kezet megalapítója *Csete Lajos*, déd-
nagyamamám testvére volt. Köztudott,
hogy feleségem, *Szabadi Babi* nagypa-
pája pedig a gyülekezet egyik lelkipász-
tora volt...

Almási testvért itt Erzsébeten ismer-
tük meg, akinek testvéri szeretetét
mindig éreztük. Volt alkalmunk hosz-
szabb beszélgetésekre is, de igazán
akkor nyílt meg előttünk Almási test-
vér és kedves Neje élete és munkássága,
amikor megjelent a „Kegyelem minden”
című önéletrajzi jellegű könyve, amit az
utolsó betűig elolvastunk. Rendkívül
szerteágazó tevékenységet végzett az
élet szinte minden területén. Ezért is
nagyon szerettük, becsültük tiszteltük
és szeretjük ma is...

Almási testvér nyugdíjba vonulása
nekünk nem öröm, de megértjük. Isten
áldását kívánjuk további életére és
munkásságára, s vele jó egészséget.

Testvéri szeretettel. A Cégé ház-
pár, Babi és Zoltán”

Emlékezetes az ifjúság köszöntése,
az ének: „Csak pillanat létünk, Te
Örökké Úr vagy... Szent vagy, neved
Mindenható...” *Szappanos Tibor* test-
vér, *Tóth Sámuel* és *Taligás Tímea* ked-
ves szavai, az előljáró feleségek és külön
az előljárók éneke, *Lovász Gyula* meg-
ható szavai és sorolhatnám...

Az ünnep végé felé *Laczkovszki* test-
vér a gyülekezet ajándékaént egy cso-
daszép *Bodó Ilona* festményt adott át,
amelyet közös erővel ki is bontottunk.
A gyülekezeti fénykép elkészítése és a

szeretetvendégség előtt még fölcsendült a Jó Pásztor CD-ről a „Jó Pásztorom terelgesd bárányod” – *Gaál László* testvér utolsó csodaszép kürt-szólója.

Nagy köszönet illeti a Gyülekezetet a példátlanul kedves alkalomért.

Megpróbáltam röviden összefoglalni a tíz esztendő. „A lelki, szellemi és egy kicsit kulturális építkezés tíz éve volt ez Pesterzsébeten. Békés, lelki építkezés. Szakadásmentes korszak, kegyelemből, hiszen 'Kegyelem minden', ez is.” Köszönet érte Pesterzsébeti Testvérek, Istennek pedig hála és dicsőség!

Dr. Almási Mihály

Mivel a búcsú-istentiszteletre nem hívtunk vendégeket, a testvéregyházak lelkipásztorainak nevében *Nt. Takaró Tamás* református esperes úr Kato-

na Béla lelkipásztor testvér beiktatása alakalmával köszönte meg Almási testvér szolgálatát. Ebből idézünk:

„Szeretettel köszöntöm az ünneplő gyülekezetet. Most már kiderült, hogy nem követek el a liturgia ellen nagy vétéséget ha ezen a beiktatási ünnepségen először mégsem a beiktatott új lelkipásztorhoz fordulok, hanem dr. Almási Mihály testvéremhez. Teszem ezt azért, mert ezt a tíz esztendőt, amit ebben a kerületben töltött, együtt töltöttük el, és amikor ő elbúcsúzott, akkor nem volt alkalmunk, módunk arra, hogy elmondhassuk mi is hálaadásunk szavait ezért a tíz esztendőért.

Kedves Mihály!

Hálásan köszönöm Istennek azt, hogy megismertelek, hogy idekerültél, köszö-

nöm a hitedet, a hűségedet, kedves humorodat, hálásak vagyunk a bölcseségedért, és köszönjük azokat az igehirdetéseket, amelyek akkor is tudtak emelni – személy szerint engem is – amikor szinte emelhetetlen voltam Isten számára.

És szeretettel köszöntöm mosolyra mindig olyan könnyen kész, drága feleségedet. Isten áldjon meg bennötöket további szolgálatotokban!”

Utóirat

Mind a búcsú-istentisztelet, mind Katona Béla új pesterzsébeti lelkipásztor beiktatása megtekinthető az interneten a www.erzsebet.baptist.hu honlapon.

– a szerk. –

„De tud-e kenyeret is adni?”

Zsolt 78:20

Költői kérdésként hangzik a 78. Zsoltárban ez a kétkedő mondat. Az istenfélő hívő ember egyértelmű válasza erre az, hogy IGEN!

Földi utam vége felé járva, hálas szívvel mondhatom és mondom is: Egyetlen napom se múlt el úgy, hogy éhezni kellett volna. Pedig – úgymond – „háborús gyerek” voltam, testvéremmel együtt, de ún „isteni kenyeret evett mindenki” (Zsolt 78:25), ami azt jelenti, hogy „eledelt küldött, hogy jóllakjanak”, hogy jóllakjunk (u.o.). Természetesen ez azt is jelentette abban az időben, hogy „fáradtsággal szerzett kenyeret” ettünk (Zsolt 127:2.), de nagy kegyelem, hogy volt hol fáradozni, és annak eredménye a kenyér volt, a mindennapi kenyér.

Mondogatom mostanában időnként: Én már megettem kenyérem javát. E mondás eredeti jelentése, hogy valaki már túljutott életideje közepe táján. Tehát áthaladván az erdőn, már kifelé tart. Én pedig arra gondolok, hogy egész életemben szerettem a kenyeret. „Kenyeres pajtás” voltam a szó szoros értelmében. Az utóbbi időben azonban óvakodnom kell a sok kenyér fogyasztásától. Többnyire „magos” (magvas)kenyeret eszem, abból is csupán csekély mennyiséget.

Felfigyeltem egy bibliai kifejezésre: „Kenyeret botját eltöri” (Éz 4.16, 5:16). Az ősidőkben lepény vagy lángos formájú, kerek kenyereket sütöttek. A maradékokat nem tarisznyába tették, hanem egy vékony botra fűzték, és vállon vitték, hogy meg ne penészedjék, hogy száraz maradjon. Nem késsel vágták a kenyeret, hanem törték – a kerek lapokból. Könnyű volt nekik, mert akkor még mindenki „s.k.” tudott törni, és „s.f.” tudott harapni, rágni. (S.k.=saját kezűleg, s.f.=saját fogúlag)

Az ünnepi új kenyérből mindenki részesült a szökepusztai konferencián

Falusi lelkipásztor koromban hallottam olyan fura magyarázatot, hogy Isten az elbukott embert azzal „átkozta” meg, hogy fáradtságos munkavégzésre kényszerítette szegényt. Vitatkoztam a testvérekkel. Meggyőződésem ugyanis, hogy a munka Isten egyik legnagyobb és legszebb ajándéka és áldása az ember számára. – Legfeljebb ott kezdődik az átok-jelleg, amikor valaki nem azt teszi, amit szívesen végez, vagy kényszeredetten dolgozik, vagy olyan munkát kell végeznie, aminek semmi haszna, eredménye, értelme, áldása.

A „közeliék” engem úgy szoktak jellemezni, hogy egész életemben „munka-mániás” voltam. „Élveztem”, amit csinállok. Örömet találtam a lelkipásztori szolgálatban. „Még a pásztori hivatásban is!” boldog voltam, vagyok. Áldás volt a munka, ajándék a munkakedv. Áldás volt a piciny eredmény is, és ajándék a gazdag gyümölcsözés, a növekedés (bennem és körülöttem). Áldás, hogy még ma is dolgozhatom, és ajándék, hogy még lehetnek terveim. Áldás, hogy még gyarapíthatom, és ajándék, hogy majd abba hagyhatom és kezébe tehetem égi Urannak, amivel kész lettem.

Gerzsenyi Sándor

„Egyszer volt egy kemence...”

Gyermekkoromra emlékezem. – A kenyérsütés mindig eseménynek számított az otthonunkban, de mondhatom, hogy a szülőfalumban mindenütt, ahol sütöttek kenyeret. A kemence szerves része volt az udvarnak, a portának.

Első mozzanat a kovász feloldása volt. A legutóbbi kenyérsütésnél egy öklömnyi tésztát lapos tányérra helyezett édesanyám. Felrakta a spájszobában a felső polcra, hogy ott csendes magányában szépen kiszáradjon és megkeményedjen. Ezt kellett langyos vízben felpuhítani, és oldott állapotban a liszthez adagolni. A „legkiválóbb élesztő” címet abban az időben a kovász vívta ki magának.

Érdekes, hogy kétezer évvel ezelőtt már Jézus is beszélt a kovászáról (Lk 13:2), amikor Isten országáról tanított: „Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott egy asszony, és belekevert három mérce lisztbe, míg végül az egész megkelt”. – Nálunk ez a mérce a

szakajtó volt. Behoztuk a kamrából a nagy dagasztótéknot. Előbb gondosan ki kellett törölgetnünk fehér vászon konyharuhával. Majd következett a liszt „előállítás”. A padláson tároltuk, jókora hombár egyik rekeszében. Nagy vájdlingban hordta le a leg-erősebb gyerek a konyhába.

Édesanyám a lisztet átszitálta. Ami apró szemét, törmelék a szita alján maradt, az a baromfi-udvarba került. Édesanyám főtt krumplit is „szokott” tenni a kenyértésztába. Az ujjaink majd’ leégtek, amíg megtisztítottuk bőr-héjától a főtt burgonyát. Átpasszíroztuk egy régi fém krumpli-nyomón, így lett összegyúrva a kenyérliszttel.

A dagasztás szinte szakrális eseménynek számított. Olyan volt, mint egy házi istentisztelet. Falusi szokás szerint édesanyám keresztet rajzolt a levegőbe a teknő fölött, majd nekikezdett. Hosszú és fárasztó munka volt a dagasztás. Időnként letöröltük homlokáról a verejtéket egy fehér

törülközővel. Végül a hokedlikre kiraktuk a tepsiket, mert mi mindig abban sütöttük a kenyeret, és a kiszakajtott tészta azokban nőtt, növekedett, kelt szép magasra.

Utolsó állomás a forró, tüzes kemence. Édesapám felségterülete volt a tűzkészítés. A parazsat egy szénvonóval kihúzta a tűztérből, és egy nagy sütőlapáttal szépen sorba rendezte a megkelt kenyereket a kemencében. Persze a remegő tésztát előbb vizes tenyérrel átsimították, hogy fényes legyen a kisült kenyér szép barna héja. A kenyérsütő ünnep csúcspontja mindig a meleg cipó megszegése és megkóstolása volt. A mai napig oda vagyok a friss kenyér domójáért. (Gyürke, sercli – így is mondják). Egymás kezéből kapkodtuk ki a kóstoló falatokat.

Úgy tanultuk, és ez az én meggyőződésem is, hogy Isten egyik legnagyobb testi-földi áldása számunkra a mindennapi kenyér.

Gerzsenyi Sándor

Megmozdult a parton a víz...

Ha nem a Jó Pásztor hasábjain olvassuk a cikk címét, akkor valószínűleg az jutna eszünkbe, hogy valamelyik ázsiai szigetországot újra letarolta a pusztító szökőár. Már-már látjuk szemünk előtt a romba dőlő partvidéket és az áldozatok sokaságát. E sorok azonban – a fenti vízióval épp ellenkezőleg – az életről hívatottak hírt adni. Egészen másképp mozdult meg a víz Mátészalkán, ahol pünkösdi vasárnapján bemerítési istentiszteletre gyűlt össze a gyülekezet és a körzet. Fontos ez? Miért pont Mátészalka? Hiszen ugyanezen a napon még vagy tucatnyi helyen jöttek össze bemerítésre.

Nos, ez a bemerítés mégiscsak fontos. Leginkább nekünk, mátészalkaiaknak. Talán egy nagy gyülekezetnek megszokott látvány, hogy évente legalább egyszer a gondnok feltölti a bemerítő medencét. A 22 tagú gyülekezet azonban nem éli át minden évben ezt az élményt. Pedig szeretnénk. Vágyunk arra, hogy Isten ígéje megérintse a tizennyolc ezres kisváros lakóinak szívét. Ott, ahol ezer lakás eladó. Ott, ahová a fiatalok diplomájuk megszerzése után a legritkább esetben térnek haza. Ott, ahol összességében az emberek reménytelenül élnek. Ott, ahol a gyülekezet missziómunkája látszólag eredménytelen. Aztán jön egy nehéz év – az egész közösséget megrendítő – gyászsal és egyéb problémákkal. Sátoros evangelizációba ebben az évben nem fogunk. Elfáradtunk. Kevesen vagyunk. S közben Isten nem hallgat! Életet, ajándékot ad. Őt fehérhúsház tesz pünkösdi vasárnapján vallást hitéről. Hárman Mátészalkáról, egy Kocsordról egy pedig

A két lelkipásztor: Takács Zoltán és Dr. Almási Mihály (a széleken) és a bemerítkezők

Nagyecsedről. Arról a Nagyecsedről, ahol az utolsó baptistát az ezredfordulón eltemettük. Mi ez? Árvakelés? A mezőgazdaság árvakelésnek nevezi azt, amikor a magvak nem ott és akkor kelnek ki, ahova, és amikor az agronómus tervezi. Nagyecsedden nem is misszióztunk... Mátészalkán sem gondoltunk másfél éve ennyi áldásra. Hiába, Krisztus örökérvényű szava újra- és újra reménységre és tetterre hív minket: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Hála azért Neki, mert ilyen nagy kegyelmet és szeretetet tanúsít ma is az ember felé. Helytől és körülményektől függetlenül.

Szólláth Imre

SZŐKEPUSZTAI KONFERENCIA

„Emlékezzetek a korábbi napokra!” Zsid 10: 32.

A zarándokkápolna teljes szépségében

Gyülekeznek a zenészek, de már fújnak

Tartottunk tőle, hogy a változékony időjárás elrontja a hangulatot, de olyan gyönyörű vasárnapot kaptunk az Úrtól július 31-én, hogy mindenki felszabadult szívvel tudott ünnepelni.

Szőkepuszta az a gyülekezet, amely tulajdonképpen már nincs is, ennek ellenére évenként konferenciát rendez. Ha július utolsó vasárnapja, akkor Szőkepuszta! – Ezt a szlogent több százan ismerik, hiszen ott voltak, voltunk a kéttornyú kis baptista templom előtti szabad térségen.

Ha térképen keresed, menj el Kaposvárig, majd Osztopánon keresztül Libickozmáig. Ott egy erdei úton jutsz el az erdei kápolnához.

Még csak gyülekeztek a vendégek, amikor a fúvósok már rázendítettek,

és még az erdő vadjai is pompás hangverseny részesei lehettek. Messzire elhallatszott a kürtök harsány hangja a lágyan imbolygó déli szélben.

Az „Aranyos-patak” régi legendája felszította a fiatalok parázsló fantáziáját. Egy régi pusztai atyafi elmesélte nekik szűk körben, hogy valamikor sok szegény legényt oda vonzott a „somogyi aranyláz”. Mondogatták akkoriban, hogy a kanyargó kis patak egyik-másik fordulójánál arany szemcséket láttak megcsillanni az élesebb szemű /és dúsabb fantáziájú/ kincskeresők. Milyen kár, hogy a templom hátsó kistermében nincsen ásó-kölcsönzés! Érdemes lenne próbát tenni, található-e az odvas fák árnyékában mégis némi aranyrög,

vagy ilyesmi, de legalább egy picinyke aranyhal!

A szabadtéri istentisztelet egyik nagyszerű érdekessége az énekkari szolgálat volt. Elhangzott a felhívás: akik bárhol és bármikor gyülekezeti kórusban énekeltek, tartsák fel a kezüket! – Vagy harminc kéz magasba emelkedett. Most pedig, folytatta a vezető, álljanak fel az énekkari tagok! – Fel is álltak vagy ötvenen. A volt énekesek jöjjenek ki a zongora közelébe! – Erre kimentünk nyolcvanan. Ha már ott vagyunk, énekeljünk legalább három ismert éneket! – Ki-ki a maga szólama szerint, persze. Akik a helyükön maradtak, irigykedve tapsoltak bennünket. A következő énekkari szolgálatra már oda seregettünk vagy százhuszan. Legyőzte a pironkodó lámpalázat és kényelmességet az éneklési kedv. És sokakat előre vitt a buzgóság akkor is, amikor különböző szolgálatokra került sor. Egy zenésztrió alkalmi hangversenyt produkált az erdő árnyas szélén. Fuvola, gordonka, zongora fiatal művészei adtak öröm-zenét a buzgó hallgatóságnak. Senki sem nézte az óráját. Tudni lehetett, hogy ebédig tart az istentisztelet. A sorok közt szállongó hagymás illatok ugyan kissé „bezavartak”, de mindenki türtőztette magát. Szabad tűzön bográcsban főtt népszerű ételek vártak ránk, és ki hol állt sorba, ott fogyaszthatta el a finom falatokat. – A pékmester testvér pedig fantasztiku-

Horváth Gábor polgármester üdvözlí a gyülekezetet

Almási Mihály lelkipásztor bevezető igeszolgálata

Az alkalmi énekkar, vezényel: Gellén Christa

Két üst a hat közül, meg az „egyenruhás” monoriak

A zenészek az erdőbe szorultak a „balszélén”, a félórás gyülekező fűvös zenén kívül kísérték a közös énekeket és számos darabot külön is játszottak, mindnyájunk öröme, Csóvári Pál vezetésével

A szakács (vagy pék) egyenruhában Braun testvér, aki a gulyás mellett a kenyérről, a pogácsáról és az ásványvízről is gondoskodik.

A kenyér úgy „megszaporodott”, hogy a gyermektábor is „kiszolgálta”

Molnár József lelkipásztor most szakács öltözetben szól az alapige szerint

san kívánatos kenyerekkel és illatos pogácsával kínálta az Úr népét.

Mindeközben azon gondolkoztam, hogy számtalan magyarországi településre elmehetnénk, ahol valamikor volt gyülekezet, ma viszont talán már egyetlen gyülekezeti tag sem lakik ott. Amikor Pécssett – 1984-ben – az újonnan épült baptista templom felavatása

történt, az egyik beszámolóban elhangzott, hogy az utóbbi fél évszázadban Baranya megyében megszűnt mintegy huszonöt baptista gyülekezet, illetve szórvány.

Többnyire az urbanizációval magyarázható ez az elszomorító probléma, de a tények makacs dolgok. Noha ma már el lehet azt is mondani, hogy az akkori társadalmi és politikai berendezkedés áll az első helyen az okok között. Ezt a történelmi helyzetet ateista, vallásellenes irányzatnak nevezzük.

A szőkepusztai emléknapi kapcsán fölvetődött bennem a kérdés: Nem lehetne-e, vagy nem volna-e érdemes, hogy a történelem süllyesztőjébe merült régi kis és nagyobb gyülekezetek emlékezetére szintén múlt-idéző összefüggéseket, netán evangélicizációkat tartunk?! Ezek az imádkozó gyülekezetek által szervezett alkalmak hátha előhoznák azt az erős szándékot is, hogy esetleg ismét gyülekezetet lehetne plántálni a régi romok helyén.

Az Egészségügyi Világszervezet az esztendő egy-egy napját ki szokta nevezni valamilyen általános társadalmi kérdés hangsúlyossá tétele céljából. Ennek mintájára bizonyára lehetne a magyarországi baptistáknak is egy (vagy néhány) olyan napja, amikor – Ézsaiás próféciája szerint – „Kialtó hangjászola pusztában!” Körzetenként kellene konferenciázó napot szervezni, vagy legalább egy vasárnapi „pikniket” rendezni.

Ha őrizgetsz szíved mélyén régi kedves emlékeket a gyermek-, vagy ifjú-korodból, amikor valamilyik azóta megszűnt gyülekezetben vasárnapi-iskolás voltál, szavaltál, énekeltél, harmóniumoztál, imaórát tartottál... és így tovább... Nem érzel küldetést oda visszamenni, és próbálkozni újra a misszióval?

„De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket” (2Pt 1:13).

Gerzsenyi Sándor

„Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kevéssé.” (Márk 6:31)

Jókai Gábor lelkipásztor lelkesíti a konferenciázókat

Gerzsenyi Sándor lelkipásztor testvér megszokott humorával szolt az öregségről, és fiatalosan mondta el egyik versét

Paróczy Zsolt lelkipásztor a bodrogi gyülekezettel érkezett és a „Menedék” pusztai szolgálatáról szolt

Katona Béla pesterzsébeti lelkipásztor szolt a gyülekezethez

Lovászné Gellén Christa és Oláh Miklós fuvola- és csellóművész többek között Bach zenét szollaltatott meg Tóth Sámuel kíséretével. Ilyet még nem hallott a szőkepusztai erdő...

Volt szőkepusztaiak gyerekekkel, unokákkal

Nagy László verset mond – a zajos, rohanó világról

A „középmezőny” a két katonai- és a török-sátor alatt

Tiszta égbolt, ragyogó napfény...

Július utolsó hete esős, ősziességű hűvös idő. Hogy lehet megközelíteni a védett zárandok kápolnát? Az ország több részéről rám csörögtek telefonon. Találkozunk Szőkepusztán?

– Lélekben veletek leszek – mondtam – de sajnos nem tudok elmenni.

Az Úr látta szívem vágyát és akkora vágyat támasztott lányom szívében is, hogy lebeszélni sem lehetett az útról. Három- és hatéves unokáimmal együtt útra keltünk. A Balaton mellett haladva jött a kísértő: „Forduljatok vissza!” Legyőztük, és tovább robogtunk.

Odaérve, átéltük a csodát a pusztaban! Tiszta égbolt, ragyogó napfény, sok, régen nem látott testvér! A fúvószenekar felhangolta szívünket az Isten dicséretére.

Dr. Almási Mihály testvér imádsága után Libickozma polgármestere – aki évről évre velünk együtt ünnepel – üdvözölte a jubileumi konferenciát.

1931-ben épült Szőkepusztán a kápolna. Volt, aki az imaház építésének évében született Szőkepusztán és 80 évesen is eljött ünnepelni Pécelről, Torontóból és sorolhatnám...

A gyermekek szétoztották az énekfüzeteket, amelynek a fedőlapján rajta volt a nap mottója: „Csoda a pusztaban”, és a hozzá kapcsolódó igehely Márk.6:30-44.

A fúvószenekar szolgálata alatt feladatként kaptuk, hogy vegyük elő és olvassuk el a kijelölt igét. Ismerős az ige, mégis mintha először olvastam volna, mindjárt az első vers megállított. „Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjete meg egy kevéssé.” Hozzám szól az Úr, magam jöj-jek hozzá, tudja dolgaimat, tudja mennyire fáradt vagyok, azt akarja, hogy pihenjek egy kevéssé. Jó volt énekelni fúvószenekari kísérettel „Fáradtak ereje Jézus, Hozzá jönni, ó ne késs”.

Aztán következtek a hárompercesek. Több lelkipásztor volt jelen és mindegyik 3 percet kapott a szólásra. Utazás közben szoktam Örkény Egyperces novelláit olvasgatni, de ez a háromperces teljesen más volt, nagyon tetszett. Most utólag

átnézegetve jegyzeteimet, újra és újra megtelik szívem örömmel, hogy milyen mély, fontos és felejthetetlen üzeneteket lehet három perc alatt közölni.

Egyik testvér barátja, aki nem tagja közösségünknek, elmondta, hogy ilyen élvezetes és pörgős istentiszteleten még nem volt. Egyetértek vele!

Észak Írországból több fiatal volt ott. Egy ír rendőr testvérünk is kapott 3 percet. Elmondta, hogy hat évvel ezelőtt járt először Magyarországon. Isten elől szaladt, de menedék lett neki a pusztá. Megváltozott az élete. Kedves igeverse Náhúm 1:7. „Jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra.”

Aztán az alkalmi kórus szolgálata is felejthetetlen. Almási testvér kérte, hogy akik kórusban énekelnek, vagy régen énekeltek, akár a 90 évesek is bátran jöjjenek – hát mentünk, először kb. 60-an, aztán még többen és énekeltek kórusban: „Mily nagy vagy te”... „Megváltva”... „Jertek áldjuk Istent...” meg sok más éneket.

A természet nagy templomában csodálatosan hangzott a gordonka, fuvola és zongora művész testvéreink szolgálatában.

Közös éneklésünkkel bátorítottuk fúvós testvéreinket: „Őrálló fújjad a kürtöt, hangosan ne vesztegelj.”

Nem csak a lelkünk lett gazdagon táplálva. Voltak akik szó szerint vették az igét, „adjatok nekik ti enni.” Finom gulyásleves, marhapörkölt, birkapörkölt, mangalica pörkölt, hozzá köretek, pogácsa, dinnye, újkenyér, annyi volt, hogy a maradékot is össze kellett gyűjteni. Köszönjük az Úrnak és testvéreinknek ezt a bőséges táplálékot!

Indulni akartunk hazafelé, de nem találtuk az unokáimat. Elrejtöztek egy szederbokor mögé, nem is ismerték hogy mi az, de ízlett nekik úgy ették mint Isten népe a pusztaban a mannát. Nem akartak hazajönni, egyre csak azt mondogatták: maradjunk még! Ha olyanok nem lesztek, mint a gyermekek... villant át agyamon a gondolat. Először voltak itt, de remélem nem utoljára. Ha az Úr akarja és élünk, jövőre is eljövünk.

Petrik Ádámné

„... a pusztaban víz fakad, és patakok a kietlenben. És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásaivá...”

(Ézsaiás 35:6-7)

A „jobbszárny” a „kenyerek asztalával”, a szószéknél Huszta Csaba Nap utcai baptista lelkipásztor

Oláh Lajosné Torontóból érkezett, egy verssel szolgált közöttünk

NAPSUGÁR GYERMEKTÁBOR

Libickozmai élményeim Gyerekeszámoló

Első nap éppen hogy megérkeztünk a táborba, máris kiosztották a sátrakat és a sátoztársakat. Majd megismertük egymást. Ja és lefekvés előtt még elmentünk egy érdekes csillagnézésre. Másnap elmentünk Somogyvárra felmentünk a kilátó leges-legtetejére. Este arra ébredtem, hogy esik az eső, erre mindketten felébredtünk és szóltunk egy felnőttnek, de mielőtt kiköltöztünk volna a sátozból, láttam egy rókát. Harmadik nap sokat esett az eső, de azért ki tudtunk menni a Képesfához. Fárasztó volt, de megérte. Pénteken az imaházhoz mentünk, ott énekeltünk, na meg persze játszottunk. Szombaton meg érzékeny búcsút vettünk egymástól. Nagyon jól érzem magam.

Nagy Kincső Dorottya (10 éves),
Tahitótfalu

A polgármester úr kislánya, Kitti kis pónijával, akinek „Sári” a neve

Filó, a fajtisza magyar puli közszeretben

Legkedvesebb élményeim a kirándulások és a foglalkozások voltak. Mentünk a Képesfához és a tavakhoz, ahol játszott-

Kézműves foglalkozás. Remekművek születtek

tunk és énekeltünk együtt. Amikor esett az eső, akkor sem unatkoztunk, mert festettünk, kézműves foglalkozások voltak, és Bibliát is olvastunk. Minden nap volt bibliai foglalkozás, aranymondásokat tanultunk és sokat énekeltünk. A szőkepusztai templomot is megnéztük, ahol énekeltünk és játszottunk. A táborban pontokat szereztünk a munkánkért, és ügyességünkért. A táborban volt „Csodapatika” is, ahol tanácsot kérhettünk a „patikustól” az ügyünkben.

Még a polgármester házában is voltunk. Ott megláthattuk a kutyákat és a malacokat. Elmentünk autóval a Berzsényi Dániel Emlékmúzeumba és Somogyvárra, mindkét hely nagyon szép volt.

Ki ne felejtsem azt, hogy a pontokat a hétvégén beválhattuk értékes ajándé-

A táborlakók a szőkepusztai imaház előtt

Kezdődik a „tárlatvezetés” Somogyvárott

kokra. Utolsó este nagy tábortűz volt, miközben sokat énekeltünk.

Tömöri Abigél (9 éves), Hajdúbagos

Az ősi temető fölött

Az ősi „Berzsényi fánál” (szelíd gesztenye)

Kedd reggel elindultunk Pesterzsébetre. Az ottani imaház előtt volt a találkozó, és onnan indultunk Szőkepusztára egy mikrobuszal, ahol finom ebéddel vártak a kedves szakácsnénik. Délután kirándultunk a tavakhoz, majd este szarvaslesre megcsillagnézésre mentünk.

Ebben a táborban a legnagyobb élményem az volt, hogy közelebb kerültem az Úr Jézushoz. Ez szerdai nap volt. Úgy történt, hogy Valika néni kitalálta, hogy csinál egy „Csodapatikát.” Ebbe a Csodapatikába egyenként lehetett bemenni, és azok mentek, akiknek volt valami lelki problémájuk, vagy csak beszélgetni akartak, vagy valamit meg akartak osztani valakivel. A „patikussal” beszélgettünk, ígét is mondott, velem imádkozott is, végül még valamilyen édességet is kaptunk.

Csütörtökön sokat énekeltünk és gipszet festettünk, délután pedig kigyalogol-

A „Képesfánál”

A keskeny ösvény a bazilika főbejáratához vezet (háttérben a kilátó, ahonnan ellátni a Balatonig)

tünk a kb. 2 km-re lévő Képesfához. Pénteken elmentünk a szőkepusztai imaházhoz. Egész héten lehetett gyűjteni pontokat, amit pénteken váltottunk be. Este tábortűz volt.

Dóczé Mária Elizabeth (10 éves), Szlovákia

A Felvidék és Erdély „találkozója” (Dóczé Mária és Boros Hanna) a Berzsényi Múzeum parkjában

Úgy kezdődött, hogy kedd reggel autók indultak Budapestről meg egy mikrobusz 7-8 gyerekkel. Egy kicsit hosszú út után megérkeztünk. Ismerkedtünk, játszottunk. Azután elmentünk két tóhoz és este szarvast akartunk lesni, de túl hangosan beszéltünk, így csak a csillagokat nézhettük. Azután lefeküdtünk.

Szerda délelőtt bibliai foglalkozásunk volt. Sokat énekeltünk és beszélünk Isten dolgairól. Nagyon sokat jelentett nekem a „Csodapatika”. Sokkal közelebb kerültem az Úr Jézushoz Valika néni segítségével.

Az áramszünet miatt homályos képen a csapat egy része látható, miközben Berzsényi: Fohászkodás c. versét hallgatja (elmondta: Marton Debóra)

Pénteken elmentünk Gábor bácsihoz, ahol megnéztük az állatait. Este tábortűz volt, és sokat énekeltünk.

Nagyon jó volt ez a tábor, kedvesek a felnőttek is. Remélem, hogy még jövők ebbe a sátorozó táborba.

*Boros Johanna Emánuela (10 éves),
Belényes*

Kedden megérkeztünk. Délután elmentünk kirándulni, este pedig csillagokat nézni. Szerdán Somogyvárra, majd a Berzsényi Dániel Múzeumba. A táborban volt „Csodapatika”, lehetett bejelentkezni, és mindig csak egy valaki mehetett. Én is voltam ott és nagyon tetszett. Csaba bácsi sokféle sorsversenyt játszott velünk. Nagyon jó volt az egész tábor, még a meteor becsapódást is lehetett látni.

Szabó Balázs (10 éves), Tiszaföldvár

Ami a legjobban tetszett, hogy annyira szépeket énekeltünk, mert volt vagy 24 ének a füzetünkben. Pénteken este egy hatalmas tábortűz mellett rengeteget énekeltünk, meg a héten tanult igeverseket mondtuk el.

A bibliai foglalkozások is a kedvenceim közé tartoztak. A gipszfestés is tetszett, és az is, hogy kimentünk a szőkepusztai imaházhoz. Ott is énekeltünk meg játszottunk. Az is nagyon tetszett, hogy elmehettünk a polgármesterhez, és ott láttunk egy terhes pónilovat, meg annyira cuki kismalacokat, meg a nagy kövér disznókat. Volt két aranyos kutyájuk is. Az egyiket Pajtinak, a másikat Filónak hívták. A polgármesternek van egy nagyon aranyos kislánya, Kitti a neve. Péntek este Misi bácsi a tábortűznél megkérdezte tőlünk, hogy ki került közelebb az Úr Jézushoz, és én is föltem a

Szent László eredeti sírhelye az általa épített bazilikában

kezemet. A következő kérdés az volt, hogyan kerültünk közelebb. Én az éneklések, meg a bibliai foglalkozások által.

Katona Réka (10 éves), Pesterzsébet

Nekem ebben a táborban a játékok, a foglalkozások, a pontbeváltás és a tábortűz tetszett a legjobban.

Katona Csegő (8 éves), Pesterzsébet

Kedden, amikor megérkeztünk, sok sátrat láttunk, kipakoltunk és megebédeltünk. Délután elmentünk a libickozmai halastavakhoz, ahol meguzsonnáltunk, játszottunk és visszamentünk a táborba. Este csillagot néztünk. Tetszettek a foglalkozások és a „Csodapatika” is. A másik nagy élményem a pontbeváltás volt, ahol sok ajándékot „vásárolhattunk” a hét során szerzett pontjainkon. Nagyon tetszett Misi bácsi régiség-gyűjteménye is.

Meláth Levente (10 éves), Vác

Nekem a játékok tetszettek a legjobban, a foci, a rajzolás, a kismalacok és a pontbeváltás. De az is nagyon jó volt, hogy új barátokat ismertem meg.

Meláth Botond (7 éves), Vác

Nekem az tetszett a legjobban, amikor pénteken megnéztük a polgármester állatait. Voltak kínai csüngőhasú malacai, azoknak voltak pici malackái, házi sertések, két szép és aranyos kutyája és egy pónija.

Az is tetszett, amikor az egész héten gyűjthető pontokat be lehetett váltani mindenféle ajándékre az ebédelőben rendezett „kirakodóvásáron”. Utolsó estén Joci rakott egy hatalmas tábortűzet, ami körül elénekeltük a hét folyamán tanult összes dalt. Tetszettek a sorsversenyek is, amiket Csaba bácsi mutatott nekünk, és ő is beállt közénk

A kolostor udvar részlete

játszani. Második éjszaka nagy eső volt, így a matracokat, amiken aludtunk behordtuk a házba és a garázsba. A lányok a házban, a fiúk a garázsban aludtak. Volt még sokféle foglalkozás és játék.

Nagyon sok finom ételt ettünk. Nekem nagyon tetszett ez a tábor, remélem, jövőre is eljöhettek ide.

Szabó Milla (13 éves), Szigetszentmiklós

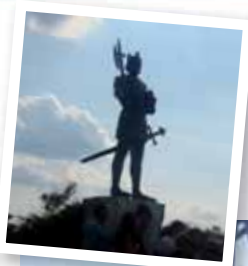

Gyülekezünk Menyhárt Béla testvér sírjánál, aki 80 éve saját birtokából adományozta az imaház telkét és a legnagyobb mértékben járult hozzá az építéshez

Kedden reggel apukám testvére hozott el a táborba, mivel ő is errejött. Első nap a horgásztavakhoz mentünk, játszottunk, sokat fociztunk, és este elmentünk csillagokat nézni. Másnap Somogyváron voltunk, és Niklán a Berzsényi Emlékmúzeumot is megtekintettük. Csütörtökön egész nap esett, ezért sok benti játék volt, és mikor egy kicsit elállt az első, elmentünk a Képesfához jó nagy sárban... :)

Pénteken túráztunk egyet a szőkepusztai imaházhoz. Délután elmentünk a polgármesterhez megnézni egy olyan udvart, ahol modern gazdálkodás folyik és láttunk birkákat, kutyákat, sok malacot és egy pónit. Este tábortűz volt, ahol a héten tanult dalokat elénekeltük. Jó volt ebben a táborban. Tetszett a ping-pong, a foci és az elnök-titkár-jegyző-zás.

Sáfrány Regő (13 éves), Zirc

Szent László Király szobra...

...és az „alattvalók”

Kedden reggel a nagynénink hozott el a libickozmai gyerektáborba. Itt finom ebéddel vártak. Kicsit pihentünk, ismerkedtünk, és máris mentünk kirándulni a halastavakhoz, majd vacsora után csilagnézésen és szarvaslesen voltunk. Kétszemélyes sátrakban aludtunk.

Mezei virágokból készítettek csokrot a mai lelkipásztor-csemeték a régi imaházépítő testvér sírjára. Imádkoztunk és elénekeltük a Himnuszt

Minden nap gazdag program volt, Bibliáztunk, énekeltünk, kirándultunk, sokat játszottunk, rőzsét gyűjtöttünk, stb. Csütörtökre virradó hajnalban arra ébredtünk, hogy szakad az eső. A velünk lévő felnőttek felébresztettek minket és beköltöztünk a házba és az ebédlőbe.

Nagyon élveztem ezt a tábort, sajnálom, hogy ilyen hamar vége lett. A hét folyamán pontokat gyűjtöttünk, amit beválthattunk ajándékokra és nagyon szép dolgokat „vettünk”. Délutánonként Debivel bibliai kvízzjátékot játszottunk. Péntek délután a polgármesterhez mentünk el, az ő gazdasági udvarán láttunk lovat, disznót, kismalacot, kutyát, stb. Misi bácsiéknál régi szerszámokat figyelhetünk meg. Este egy nagy tábortűzet rakott nekünk Joci. Jó volt ez a tábor.

Sáfrány Emese (12 éves), Zirc

Az én kedvenc elfoglaltságom az volt, amikor pénteken elmentük Horváth Gábor polgármesterhez. Megnéztünk egy igazi libickozmai gazdaságot. Láttunk kutyákat: Pajtit és Filót; malacokat egészen nagyokat és egészen kicsiket, amik egy tenyérbe is belefértek. Persze láttuk Kitti lovát, Sárit, amikor éppen hazajött az egyórás kóborlásból. Gábor bácsi óriásgépeket is mutatott nekünk.

Mielőtt visszaindultunk, láttuk Sárit, amint éppen befalja a kutyák ételét. Ezt Pajti egy traktor alól leste. Valahogy ki tudtunk menni a kapun anélkül, hogy Filó ne jöjjön ki velünk a kapun. Ezután visszamentünk a táborhelyre és egy nagyot vacsoráztunk és folytattuk a programokat.

Urbán Regina (11 éves), Aszód

Nekem ebben a táborban legjobban a tábortűz tetszett, az esti csillagnézés, és főleg az, amikor a szőkepusztai imaházról visszafelé jövet szedtük a vadvirágokat, amit a temetőbe vittünk ki. Nagyon szép csokrot állítottunk össze a sárga, fehér, kék és halványlila színű mezei virágokból.

Vasadi Patrik (8 éves), Paks

Bibliák, és ajándékok, no meg óriási izgalom

Először nem szerettem volna jönni a táborba, mert egész nyáron keveset voltam ott, de végül mégis eljöttem... A három és félórás út úgy kezdődött hogy a pesterzsébeti imaházba mentünk és felvettük a többiekét. Amikor megérkeztünk, finomat ebédeltünk, ismerkedtünk, és kimentünk a horgásztavakhoz, ahol jól játszottunk és beszélgettünk. Este – mi, a „csapat” – terveztünk valamit, de a tervünk nem sikerült... Legalábbis nem úgy, ahogy szeretnénk volna. A folytatás is izgalmas volt, de ez hadititok, így nem beszélhetek róla. Másnap reggelitornáztunk, játszottunk, foglalkozá-

A pajtába besűrődő fény és mi

Azonosítható régi tárgyak

Menyhárt Béla bácsi sírjánál. Amikor visszaértünk a táborba, vacsora után egy nagyon-nagyon hangulatos tábortűz volt.

Urbán Korvin (13 éves), Aszód

2011 nyarán én is részt vehettem a Napsugár Gyermektáborban. A táborban volt egy-két különösen jó élményem, pl. a kirándulások. Az étkezésekkor az étel mindig ízlett. A táborban volt egy „Csodapatika” is, ahová lehetett menni a lelki gondjainkkal (de szigorúan csak a magunkéval és nem a máséval!) és a patikus adott rá „orvosságot”, vagyis beszélgetett velünk.

Volt olyan nap is, amikor esett az eső, de mi akkor is vidámak voltunk. Minden nap volt foglalkozás, játék, lehetett tolla-szozni, ping pongozni.

Nekem a libickozmai tábor sok-sok tapasztalatot adott. Tetszett az, hogy minden délelőtt foglalkoztunk a Bibliával. Sok éneket is tanultunk. Lehetett pontokat gyűjteni a foglalkozások során, melyeket pénteken beváltottunk különböző ajándékokra.

Nekem különösen tetszett az, amikor kísérteltünk az erdő mélyén fekvő szőkepusztai imaházhoz. Bent énekeltünk szép, régi és új vasárnapi iskolai énekeket, megnéztük a tablókat, melyek a régi lelkipásztorokról és bemelegítésekről készültek. Ezután a réten még játszottunk egy kicsit. Visszafelé menet az úton vadvirágot szedtünk, amit kivittünk Menyhárt Béla bácsi sírjára, aki nagyon sokat tett azért, hogy a szőkepusztai imaház megépüljön. Elmentünk a polgármester bácsi hatalmas udvarára is. Ott láttunk nagyon sok mezőgazdasági gépet és különféle állatokat is, például pónit, sertést, kutyákat, stb. Ezen a napon még megtekinthettük Misi bácsi régiséggyűjteményét is. Először a konyha-

kerti növényeket kellett felismernünk és a nevüket megmondani. Azt követően megnéztük, hogy milyen volt régen a pajta. Bent sok, ma már nem használatos szer számnak a nevét kellett (volna) elmondani. Megnéztük, hol voltak az állatok, stb. Ezután egy régiesen berendezett házba érkeztünk. Itt is szemügyre vehettük, mit, hol és hogyan tároltak vagy használtak. A végén uzsonnát kaptunk.

Persze volt minden délelőtt tanítás a Bibliából. Négy példázatot vettünk a hét során. Kapott mindenki egy „Tábori Krónika” című füzetet, melyben feladatok és énekek voltak. Az utolsó estét egy nagy tábortűzzel zártuk. Mellette énekeltünk és imádkoztunk.

Nekem különösen tetszett az, hogy sátorban aludtunk, ez csak az esőben nem volt jó, ezért a házba költöztünk át. Tetszett a tábor, de azért a legjobb otthon.

Tömöri Gábor (11 éves), Hajdúbogos

Utolsó este nagy tábortűzet raktunk. Sokat énekeltünk. Megkérdeztem a gyerekeket, hányan kerültek közelebb az Úr Jézushoz a táborozás során. Tizenhat lelkipásztorgyerek közül tizenegy tartotta föl a kezét...

A legkitartóbbak a tábortűz fényénél

Régiségek között. A szecskavágó „lényege”, „lőcsős” kocsi avagy falusi hintó, „kocsi” piciknek is, a jászolban pedig friss széna várja a lovakat

sok voltak és kirándulás. Nagyon jó és izgalmas volt, este sokáig fennmaradhattunk.

Csütörtökön az ebédlőben ébredtek a fiúk, mert az eső miatt a sátorból ide költöztünk át. A pénteki foglalkozás is nagyon izgalmas volt, ugyanis beváltottuk a pontokat, amit egész héten gyűjtöttünk. Ebédeltünk és elmentünk a szőkepusztai imaházhoz, ott is énekeltünk, majd játszottunk. A délutáni foglalkozáson ránk dőlt a sátorpavilon.

Misi bácsiéknál uzsonnáztunk és megnézhettük a régi szerszámokat. Gábor bácsiéknál láttuk a bárányokat és a kutyákat. Nagyon tetszett a polgármester udvara, gazdasága, a sok állat és a gépek. Utána elmentünk a temetőbe, mezei virágot vittünk a sírra, és elénekeltük a Himnuszt

Szülők reflektálása a gyerektáborra

Kedves Misi Bácsi!

A Napsugár Táborból hazaérkező gyermekeink élménybeszámolóját hallgatva arról beszélgettünk, hogy milyen különleges lehetőség volt ez számukra a természet és a vidéki hagyományok felfedezésére, új dolgok megismerésére és a barátkozásra. S mindezt hívő felnőttek és gyerekek körében, Igével, imával, énekkel átszőtt hangulatban tehették!

Bár már indulás előtt is biztosak voltunk abban, hogy jó helyen lesznek, mégis jólegett érkezőkor megtapasztalni az ott szolgálatot vállalók kedvességét. Misi bácsi oldalán Marika néni derűs háziasszonyként fogadta az érkezőket, a kezdőebéd szervezése mellett jutott figyelme, ideje az éppen érkező kisbusz utasaira és az akkor befutó családokra is. A Huszta házaspár pedig rutinos táboroztatóként kedves határozottsággal irányította a lepakolást, elhelyezkedést. Minden gördülékenyen és barátságosan történt, ez mindenképp jó folytatást ígért. A többi szolgáló testvér mellett külön öröm volt számunkra találkozni Marton Debivel, hiszen néhány éve épp „nálunk” a Tahí Tini Táborban fogadta el személyes Megváltójának az Úr Jézust és most jó volt látni, hogy milyen lelkesen szolgál Libickozmán a gyerektáborban.

Itthon, a tábor ideje alatt, Bibliánk mellett érdeklődve olvastuk a meteorológiai jelentéseket is... Mindkettő serkentőleg hatott imaéletünkre! De örök igazság: esőben is lehet jót táborozni! Hazaérkezésük napján a vidám tábori történeteket hallgatva összemosolyogtunk: ez a hét igazi libickozmai specialitás! Hálásak vagyunk Istennek azért, mert ezt a programot is felhasználta gyermekeink nyarának szebbé tételéhez és lelki formálódásukhoz is. Köszönjük a velük foglalkozó felnőttek munkáját, áldozatvállalását, jókedvét és szeretetét!

A Jó Pásztor Alapítványnak pedig szeretnénk megköszönni, hogy meghívást és ajándékot kaphattak gyermekeink a Napsugár Táborba! Két ovis testvérükkel együtt mindannyian kíváncsian várjuk a netre a táborban készült fotókat.

Jó pihenést és szép nyarat kívánva:

Urbán Regina és Korvin szülei

Tisztelt Kuratórium, Kedves Misi Bácsi!

Szeretnénk ezúton is megköszönni, hogy Regő és Emese is részt vehettek az idej libickozmai táborban. Kisvárosban, kis gyülekezetben élünk, de szeretnénk, hogy gyerekeinknek minél több velük egykorú, hívő, de legalább is hívő családból származó gyerekekkel, fiatalokkal legyen kapcsolatuk. Jelenleg nem lelkipásztor-családban élnek, köszönjük, hogy ennek ellenére, némi nagymamai közbenjárásra és úkapjukra (Laub János), nagyapjukra (Petrik Ádám) és édesapjukra (Sáfrány Tibor) való tekintettel mégis részt vehettek a lelkipásztor-gyerekek számára tartott táborban, ráadásul teljesen ingyen.

Petrik Péter, Petrikné Sáfrány Judit (Zirc)

Két nagyobb gyermekünk lázasan készülődött a libickozmai sátoztáborba. Még soha nem voltak tőlünk távol ilyen hosszú ideig, de legyőzték a honvágyukat. Ebben sokat segítettek a gazdag programok és a kialakuló barátságok. Gábor fiúnknak rendkívüli élmény volt saját szemével látni a fényesen suhanó meteorit becsapódását. Sok felejthetetlen emlékekkel gazdagodtak gyermekeink, hála ezért az Úrnak és a szervezőknek.

Tömöri család Hajdúbagosról

Mint hívő szülők, fontosnak tartjuk, hogy gyermekeink főleg keresztyén táborokban vegyenek részt. Ezért örültünk ennek a tábornak, amire Balázs fiúnk meghívást kapott a nyár elején személyesen Almási testvértől.

A nagy készülődést egy hosszabb utazás követte egy szép helyre – elmondása szerint. A tábor ideje alatt naponta telefonon mesélte élményeit Bazsi nekünk, majd fáradtan hazaérve a testvéreinek is, mellékelve a sok ajándékot, amit a táborban az összegyűjtött pontokért kapott.

A pontokat igeversek megtanulásáért, és egyéb tevékenységekért lehetett gyűjteni. Nagyon jó ötletnek tartjuk szülők, hogy a jó erkölcsi hozzáállásért is kaptak pontokat a gyerekek. Nagy élmény volt gyermekünk számára a sátorban való alvás, a túrázás, az éjszakai csillagnézés...

Külön köszönettel tartozunk azért, hogy fiúnknak a vegetáriánus étrendjét is biztosították a testvérek!

Köszönjük a szervezőknek és – külön Almási testvérnek – azt a nagyszerű keresztyén táborozási lehetőséget, amit ráadásul ingyen biztosítottak gyermekünk részére!

Isten áldását kívánjuk Testvéreink és az olvasók életére is!

*Szabó Mihály és felesége Marika
Tiszföldvállról*

Kedves Testvérek!

A szombati napon részletekről átélt szeretet készített, ihletett írásra, arra, hogy a magam, magunk módján fejezzük ki hálánkat és viszont szeretetünket mindazok iránt, akik az elmúlt héten szolgáltak felénk, leányaink felé. Isten különös időzítése és gondviselése volt számunkra Almási testvér felejthetetlen telefonhívása, amelyben tájékoztatta férjemet arról, hogy a mi gyerekeinkre is gondoltak a lelkipásztor-gyermekek táboroztatásával kapcsolatosan. Leányunk osztálya májusban volt Visegrádon természetiskolában és oda nem juthatott el. Akkor megadással fogadta és biztosak voltunk abban, Isten kárpótolni fogja őt azért, amiben nem részesülhetett. A telefonhívás után sejtettük, ez nem csupán kárpótlás, ez ráadás, itt sokkal többet fog nyerni és el is kezdtünk örülni és készülni a táborra.

Volt egy kérése leányunknak, amit bátorokdunk kérni Istentől és Almási testvértől, hogy az Erdélyben lakó lelkipásztor bátyám leánya is vele együtt részt vehessen ezen a táborozáson. Megadatott ez is, hogy a ritkán látott unokatestvérel együtt táborozzanak és éljék meg azt, amit Isten elkészített számukra.

A táborozás végén megadatott nekünk is, hogy férjemmel, bátyám és feleségével, valamint férjem leánytestvérel kis betekintést és különös szeretetet, gondviselést éljünk meg az Úr és a táborban gyermekeink felé szolgáló testvérek részéről. Szombaton útra keltünk leányainkat hazahozni. Az autópályáról letérve és közeledve Libickozmához, az érintetlen természet szépsége ejtett rabul mindnyájunkat. Hát még a fogadtatás! Leányaink boldog mosollyal fogadtak, és láttuk mindjárt, hogy igen sokat köszönhetünk azoknak, akik érzékeny lelkükről hozzáértően, Istentől ihletetten gondoskodtak. Régi vágyunk is teljesült, míg a konyhán szolgálók készítettek

számunkra is a szeretettel fűszerezett ebédet, addig mi megnéztük a szőkepusztai imaházat... A gyönyörű kápolna az erdő közepén hön áhított nyugalmat és csendet biztosított számunkra... egy pár perc erejéig megpihenhettünk és mondhattunk egy imát magunkért, szeretteinkért, Magyarországéért!

Szerettem volna ott maradni, de várt a még inkább áhított és Istentől készített testvéri szeretet és Tőle való üzenet az asztalközösség alatt. Meghatott mindnyájunkat a szolgálatkész, kedves fogadtatás, amelyre nem számítottunk, a kevés idő alatti teljes ránk hangolódás. Élveztük a kitüntetett figyelmet, kedvesen tálalt ebédet és azt különösen, hogy a gyermekeink Misi bácsija leült közénk és közösséget vállalt egy tábor-hét után még velünk is. Keveset mondott, de annál többet Isten általa, bár azt hisszük ő nem is volt tudatában ennek... Üzenet volt a szavaiban, lelkületében számunkra. Mélyen szántó üzenet! Amely még szántja a szívünk, lelkünk, mert szükségünk volt, van erre is.

Megfigyelései leányainkkal kapcsolatban éber órállóról vallottak, akinek most a lelkipásztor-gyerekek felé van küldetése. Ó, kimondhatatlanul hálásak vagyunk, hogy Isten meg nem érdemelt kegyelme folytán a mi leányaink is részesültek ebben a ritka és oly szükséges szolgálatban. Volt ott egy szerény és csendes „gyermekmunkás” is, aki távozása előtt mondott egy-két mondatot leányainkkal és a táborozó lelkipásztor-gyerekekkel kapcsolatosan, de mielőtt többet mondhatott volna elment... és éreztük, neki is különös szívügye a lelkipásztor-gyerekek megtérése, lelki gondozása. Ebéd után Misi bácsi figyelme arra is kiterjedt, hogy a közelben levő halastót is mutassák meg nekünk leányaink. Gyönyörű ez a tó és ismét nyugalom, csend, mély béke töltött be... Oly nagy szükségünk volt erre.

Hazafelé leányaink tátott szájjal aludtak Misi bácsi következetes túrázásainak köszönhetően (de jó, hogy testükre is, mozgásukra is gondja volt). Majd míg mi társalogtunk, arra lettünk figyelmesek, hogy lányaink egyik éneket a másik után énekelik fejből... aztán előkerült a Táborigyűlés Füzetecske és meglepetésünkre a legkedvesebb, gyerekkori himnuszaink csendültek fel... és következett a mindenre kiterjedő

Készülődés haza

beszámolójuk... Csicseregtek és kikotyogtak mindent, többek között azt is, hogy vasárnap délután tartoznak nekünk egy meglepetéssel... Elég volt arcukra nézni, sejtettük, hogy a megtérésükről van szó... Bár kitaláltam, ők vasárnapra tartogatták és mi kivártuk a boldog napot, az Istentől való legnagyobb ajándékot számunkra, szülők számára. Eljött a vasárnap délután és nagy családi körben 17 szemtanú és fültanú hallatára mondták el, hogy jártak a „Csodapatikában” mindketten, és egymástól függetlenül – mégis egy időben – ugyanarra a lelki fájdalomra kaptak gyógyulást, Valika néni segítségével bűnbánatra jutottak és döntést hoztak, Jézus Krisztust fogadva a szívükbe és kérve a változásban, megtérésben. Ó, mekkora öröm ez és ajándék és imameghallgattatás és újabb kihívás, most már segíteni őket és lelki fejlődésüket a közös úton, a keskeny úton.

Máriánk mindjárt elő is adta újabb kérését, hogy úgy szeretné ha egyszerre, egy helyen merítközhetnének be, de bátyám kislánya elmondta, van ennek egy nagy akadálya... Ó, erre nem is gondoltam, hiszen jó magam nem vagyok lelkipásztor-gyerekek és bizony megdöbbentett az az akadály, amelyet a lelkipásztorok gyermekei olyan fájoan élnek meg a gyülekezetek részéről. Kérem ez úton is, imádkozzunk továbbra a lelkipásztor-gyermekéért, mindazért, ami reájuk ártatlanul lecsapódik néha... és igen nehéz megemészteni számukra és túl jutni rajta.

Hálás szívvel köszönjük meg – mi határon túliak – a Gyermektáborban szolgáltatóknak és a jó kedvű adakozóknak azt a szeretetet, kemény munkát, odaszánást, önmegtagadást, amely folytán gyermekeink részt vehettek és részesülhettek velünk együtt Isten kezének érintésében és munkájában. Bár a lelki munkások nem vágyunk nekünk nevére, üzenjük: nevük és

szolgálatuk lelkünkbe vésődött. Ami ennél sokkal több, azzal zárom soraimat: „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkezzenek a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetéről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok” (Zsid 6:10).

Elizabeth Doczé (Komárom-Szentpéter)

A mai korban a különböző üdültetéssel foglalkozó cégek egymással versenyezve próbálnak embereket, gyerekeket szerezni a legkülönfélébb programokkal. Némelyik hét a szülők számára csalódás, mert gyermekeik a barátságokon kívül semmi értelmes, jó dolgot nem tanulnak a táborban, viszont ez mégis magas költséggel jár.

Nagyon örülünk annak, hogy nagyobbik fiúnk meghívást kapott a Jó Pásztor Alapítvány táborába, ahol egy számítógéphez és egyéb jóléti felszerelésekhez szokott gyerek lehetőséget kapott a természet közelében eltölteni egy hetet. Mindezt ingyenesen, amire a mai világban kevés példa található, még egyházi szervezésű táborokban is. Köszönjük, hogy a lelkipásztor-gyerekeknek ilyen lehetőséget biztosítottak mindazok, akik ennek a tábornak a létrejöttében, megvalósulásában részt vettek. Patrik is nagyon örült a tábornak, egész nyáron készült rá, és jól érezte magát a különböző programokon. Mint legkisebb a táborozók közül, hét vége felé közeledve egyre erősebben küzdött a honvágygal, de a sátorban alvás, a tábori körülmények és programok, valamint a zseblámpa és bicika „kötelező” használata ezt enyhítette. Hazaérve mindenkinek örömmel számolt be a táborról.

Vasadi Teodor (Paks)

Régen tapasztalat lelkisedés ült ki gyermekeink arcára, mikor egyhetes távollétünk-ből megérkezve találkoztunk Réka lányunkkal és Csegő fiúnkkal. Úgy esett, hogy szülők és gyerekeik ugyanazon a héten, de két különböző helyszínen töltöttünk egy hetet az Úrral és a hozzánk hasonlókkal. Feleségemmel az egyházi Családi Szolgálatának csendeshetén, gyermekeink pedig a Szőkepusztán megrendezett gyermektáborban szereztek, szereztek maradandó élményeket.

Gyermekeink hamarabb hazaérkeztek mint mi, így amikor hosszú és fárasztó uta-

KVÍZ KÉRDÉSEK • ERRŐL-ARRÓL

1. *Melyik próféta jellemzi Isten ítéletét ezzel a kifejezéssel: „Gyászol a must, búsul a szőlő”?*
  - a. Jeremiás
  - b. Ézsaiás
  - c. Hóseás
  - d. Habakuk
2. *Kiről tudjuk, hogy egy rekettvebokr alatt ült le?*
  - a. Dávid, amikor Saul elől menekült
  - b. Jónás, amikor nem akart elmenni Ninivébe
  - a. Illés, amikor Jézabel elől menekült
  - b. Hágár, amikor a pusztába menekült
3. *Kinek vittek (többek között) diót ajándékba?*
  - a. Salomonnak vitte Sába királynője
  - b. Józsefnek vitték a testvérei Egyiptomba
  - c. Izsák vitte az apósának
  - d. Abigail ajándékozta Dávidnak
4. *Ki támadta a filiszteusokat a szerdák felől az Úr tanácsára?*
  - a. Dávid
  - b. Sámson
  - c. Gedeon
  - d. Debóra
5. *Minek kapcsán olvashatunk koriandermagról a Bibliában?*
  - a. Jézus mondta, hogy ha annyi hitünk lenne, mint egy koriandermag, akkor hegyeket mozgathatnánk
  - b. Salomonnak külön fűszereskamrája volt, amiben több véka koriandermag is volt
  - c. A mózesi törvények a füstölőszer egyik összetevőjeként említik
  - d. A manna színe hasonlított a koriandermag színére
6. *Melyik próféta látomásában szerepelt mandulavessző?*
  - a. Ezékiel
  - b. Mikeás
  - c. Jóel
  - d. Jeremiás
7. *Hol olvasunk tetoválásról a Bibliában?*
  - a. A korinthosziak tetoválták magukat, és Pál intette őket, hogy hagyjanak fel ezzel
  - b. Góliát vállát egy tetoválás díszítette
  - c. A mózesi törvények tiltják a tetoválást
  - d. A filiszteusok tetováltak hadifoglyaikra, így bélyegezve meg őket
8. *Kik voltak a „lenyírott üstökűek” (Károli fordításban)?*
  - a. Pogány népek Jeremiás könyvében
  - b. Anák fiai
  - c. Sámson fogvatartói
  - d. Az Elizeust követő prófétanoncok
9. *Mennyi volt Salomon énekeinek száma?*
  - a. 3000
  - b. 1005
  - c. 268
  - d. 70
10. *Mit mondott Jézus, miből adnak tizedet a farizeusok?*
  - a. kölesből, tönkölyből és árpából
  - b. datolyából és fügeből
  - c. mirhából, fahéjból és sáfrányból
  - d. köményből, kaporból és mentából
11. *Kik és milyen alkalomból kaptak préselt datolyát és aszúszőlőt?*
  - a. Dávid osztotta a népnek, amikor a szövetség ládáját Jeruzsálembé vitték
  - b. Salomon osztotta a népnek a templom felszentelésekor
  - c. A káni menyegző résztvevői fogyasztották
  - d. Bélsaccar lakomájának egyik fogása volt, az ott jelen levő vendégeknek szolgálták fel
12. *Miknek volt olyan sörénye, mint az asszonyok haja?*
  - a. A különféle színű lovaknak Zakariás látomásában
  - b. Az alvilági sáskáknak a Jelenések könyvében
  - c. Az oroszlánoknak, akik közé Dánielt vetették
  - d. Salomon királyi lovainak
13. *Melyik madár nem szerepel Ézsaiásnak az edóm pusztulásáról mondott próféciájában?*
  - a. Pelikán
  - b. Strucc
  - c. Gólya
  - d. Bölömbika

**A kérdéseket összeállította:
dr. Sajben Klára
Beküldési határidő:
2011. október 15.**

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1.) Ügyvéd (24:1); 2.) Anániás főpapnak (23:3); 3.) Két évig (28:30); 4.) Damaszkusz (9:11); 5.) Mind a három név Józsefet, az egyik apostoljelöltet fedi (2:23); 6.) Kard által végezték ki (12:2); 7.) Kovásztalan kenyerek ünnepe (12:3); 8.) 50000 ezüst (19:19); 9.) Antiókiában (11:22); 10.) Simonnal lakott, akinek a foglalkozása tímár volt (9:42); 11.) Titiusz Jusztusz (18:7); 12.) Tirannosz (19:9); 13.) Délután három óra-kor (3:1); 14.) Alexandria (18:24); 15.) Fülöpnek, Cézáréában (21:8); 16.) Cipruson, Páfoszban (13:6); 17.) Timóteus (16:1); 18.) Publiusz (28:7); 19.) Filippi (16:14); 20.) Agabosz (21:11).

A megfejtést beküldték: Piros Elemérné (Bp), Mészáros Lajos (Bp). Szabadszállási Pálné (Csengőd), Majnár Sámuel (Törökszentmiklós) és további 70-en, akik a keresztretjvénnyel együtt küldték be megfejtésüket. (Lásd a keresztretjvénnyel megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.)
Gratulálunk!

GYEREKREJTVÉNY

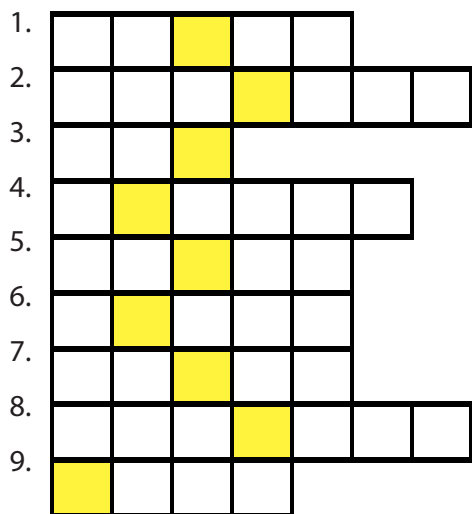
Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvényben a besatírozott kockák betűit összeolvasva egy foglalkozást kaptok. Megfejtendő a foglalkozás, és azt is írjátok meg, hogy kinek a foglalkozása volt ez.

A kérdéseket összeállította: dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2011. október 15.

Címünk: Jó Pásztor Alapítvány, 1431 Budapest, Pf. 171.

1. A nyelvek összezavarodásának helyszíne
2. A fáraó főemberének neve József történetében
3. Jómódú ember volt, aki mindenét elvesztette, és különféle megpróbáltatásokat kellett kiállnia
4. Filiszteus óriás
5. A Bibliában gyakran említett jó illatú gyantás anyag
6. Férfi, akit Jézus feltámasztott
7. Az asszony, akiről Jézus azt mondta, hogy a jobb részt választotta
8. Jákób egyik fia
9. Dávid előtt ő volt a király

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

1. Sátorkészítő (18:3); 2. Artemisz (19:23); 3. Málta (28:1); 4. Egy kosárban engedték le a városfalon (9:25); 5. Etiópia (8:27); 6. Tábita, Dorkász (9:36); 7. Mintegy 3000 ember (2:41); 8. Több mint 40 éves (4:22); 9. Igehallgatás közben elbóbiskolt, és kiesett az ablakon (20:7-12); 10. Anániás és Szafira (5:1-10); 11. Barnabást Zeusznak, Pált Hermésznek (14:12); 12. Az itáliai csapat századosa Cézareában (10:1)

Helyes megfejtést küldtek be:

Vári Tímea (Kiskőrös), Barabás Hajnalka (Tuzsér), Majnár Titusz (Törökszentmiklós), Buffham Nicholas (Bp), Jaeger Márk (Bp), Buffham Nóra (Bp), Halász Tamás (Bp), Surányi Péter (Bp), Doboróczki Gábor (Bp), Doboróczki Eszter (Bp), Baka Flóra (Bp), Lovász Petra (Bp), Szentesi Mira (Pécel), Szentesi Molli (Pécel)

Gratulálunk!

Nyár

Uram, áldalak a nyárban.
Aranykalászos határban
száll most hálával teli
trónusod elé az ének,
tüzéért a nap hevének,
mert a szemet érleli.
Esőcseppek záporáért,
hajnalok hűs harmatáért,
mindenért az ég alatt
vígassággal áldalak.

Friss vetés, szép zöld ígéret
Magot hozott és megérett,
s amint lengeti a szél,
zizegő, szelíd szavával,
hitet tevő himnuszával
nagy jóvoltodról beszél.
Boldog, aki érti, hallja,
s míg aratni indul karja,
miközben rend rendre dül,
Téged dicsér egyedül.

Minden kicsiny búzaszemben
térdrékényszerítesz engem,
csodatevő Istenem.
Kezed odatette áldva
nyár gazdag asztalára
mindennapi kenyerelem.
S asztalán a keresztfádnak
Fiadat is odaszántad,
hogy benne legyen nekünk
kenyerünk és életünk.

Túrmezei Erzsébet

1	2	3	4	5		6	7		8	9	10	11	12	
13					14				15				16	
17			18					19		20				
21							22		23		24			
	25	26		27		28				29		30		
31				32							33		34	
35			36			37					38	39		
		40			41				42	43				
44	45				46	47		48		49			50	
51			52	53						54		55		
56		57		58						59	60			
61			62		63				64				65	66
67				68				69		70		71		
72						73		74						
										75				

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers a függőleges 31, vízszintes 6, vízszintes 74 és függőleges 22 sorokon található. Beküldendő az igevers és az igehely.

A rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. Via ..., a Római Birodalom legfontosabb útja 6. **A megfejtendő igevers második része** 13. Hely, ahol Isten megerősítette Jákóbot abban, hogy ne féljen Egyiptomba menni 15. Izráel bírása volt Abimélek után 16. Léha egynemű betűi 17. Pergamumi keresztény mártír, a Jelenések könyve említi (Kár.ford) 20. Ezt a madarat engedte ki Noé a bárkából legelőször 21. Ennek! 22. Macedón és osztrák autójel 24. Igen – keverve 25. Nitrogén 26. Magyar olajtársaság 28. Déri ..., a transzformátort megalkotó mérnökök egyike 30. A bróm és az itrium vegyjele 31. ENÁ 32. Az ő házában őrizték egy ideig a szövetség ládáját 34. Ideg egynemű betűi 35. Így nevezte el Jákób azt a kórkázt, amit a Lábánnal kötött szövetség alkalmából emeltek 37. Látnok és próféta Roboám és Abijjá idejében 38. Előtagban: Tíz a mínusz kilencediken - ford. 40. Forma 42. Izmáel egyik fia 44. T-vel a végén: az általam birtokolt 46. Sámuel anyja 49. Világnézeti alapelv 51. Kettőzve: régi édesség 52. Az egyik kispróféta 55. Az egyes szám első személy franciául –

ford.56. Ír Köztársasági Hadsereg 58. Ennél a forrásnál kenték királlyá Salamont 59. Ruhát készít 61. Folyómeder, amiben csak az esős évszakban van víz 63. Az izeltlábúak egyik testtája 65. Elad egynemű betűi 67. Hám egyik fiától származó pogány nép 69. A Cselekedetek könyvében említett, rómaiak ellen felkelést szító embert 72. Izráel egyik pusztai szálláshelye, ahol zúgolódtak, ezért a tűz belekapott a tábor szélébe 74. **A megfejtendő igevers harmadik része** 75. Női név

Függőleges: 1. A-val a végén: híres folyó Damaszkuszban – Kár. ford. 2. Elkána egyik felesége (Kár.ford) 3. Szakít – ford. 4. Balszam 5. A kaspóban van! 6. Gépjárművek egyik elektronikus berendezése 7. Orosz igen 8. Kátél! 9. Haza – ford. 10. Ézsau apósa – az első magánhangzón ékezet hiány 11. A 12 kém közül ő volt az egyik, aki bemehegett az ígéret földjére – Kár. ford. 12. Kelet-adriai város, ahol Pál is prédikált 14. Elárul egynemű betűi 18. Patak Székelyudvarhely közelében 19. Észak-babilóniai város 22. **A megfejtendő igevers negyedik része** 23. Fontos filiszteus város volt 26. Ézsau egyik fia – ford. 27. Korábban népszerű autómárka volt 28. Római 1002 29. Egymást követő betűk az abc-ben 31. **A megfejtendő igevers első része** 33. BOMS 36. Ország a Tigris folyó keleti partján, egyik királya Kedarleomer volt 39. Egyfajta fogalom, amit a Biblia említ 41. Kicsinyítőképzővel a végén: madárkretc 43. Az európai közösség rövi-

dítése – ford. 45. Ebben a tartományban volt a Jákób forrása – ford. 47. Ábrahám testvére – az első mgh-n ékezet hiány 48. K-val az elején: az első földműves 50. Innen származott Mikeás 53. Részvénytársaság német rövidítése 54. Szarvvégék! 57. Szoftvernév 60. G-vel az elején: angol kert 62. Régi betűi keverve 64. Megkülönböztető jegy 66. Nagyon apró rovar 68. IRY 69. Kockázatos érték 70. T-vel az elején: egy örökzöld növény 71. Gránitdarab! 73. Az arany vegyjele 74. Természetes anyag

Beküldendő az igevers és az igehely. Beküldési határidő: 2011. október 15.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára
Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Aki hisz Őbenne, az Ő neve által bűnbocsánatot nyer. (Ap Csel 10:43)

Helyes megfejtést küldtek be: Bató Pál* (Dunaharaszti), Kovács Bálint* (Újkígyós), Mihály Sándor* (Szada), Asztalos Bogdán* (Bp), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Gulyás Ernőné* (Bp), Kerekes Béláné* (Mágocs), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Gyaraki Mihályné* (Békés), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Petrik Borisz* (Órbottyán), Szántó László* (Tiszavasvári), Dobner Béláné* (Bp), Serestyén Gyula* (Debrecen), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Martonné Szlepek Margit* (Tahi), Lórik Jánosné* (Bp), Jobbágy Csongor* (Bp), Polányi István* (Bp), Varga Lajosné* (Isaszeg), Gyaraki Lászlóné* (Békés), Kalmár Lidia (Kiskőrös), Gyurján Istvánné (Kiskőrös), Dan János (Békés), Rózsa Tiborné (Kiskőrös), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Polányi Károlyné* (Bp), Döme Károlyné* (Zirc), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Kovács Sámuelné* (Miske), Barna Rezsőné* (Pécel), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Spangenberg Rudolf* (Kömlő), Marton András* (Bp), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Vajda Jánosné* (Orgovány), Lovász Mihály* (Kiskőrös), id. Lisztes Tibor* (Berettyóújfalu), Farkas János* (Kiskőrös), Bócsa Sára* (Dunaújváros), Sáfi János* (Pécel), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Pásztor Józsefné* (Miskolc), Petrik Istvánné* (Tard), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Bathó Béla* (Komárom), Gaál Miklósné* (Tard), Gaál Eleonóra* (Tard), Marton Elemér* (Lénárdaróc), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Gothárd Dóra* (Budakeszi), Horváth Jánosné* (Fadd), Szegeci Gyuláné* (Kiskőrös), Sándor Mária* (Bp), Vezsenyiné Ács Magdolna* (Pécel), Majosi Sándorné* (Bakonszeg), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Győri Árpádné* (Szada), Horváth Béláné* (Szada), Bató Tiborné* (Ócsa), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Hégyel Béláné* (Békés), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Pócsi Lajosné (Hajdúszoboszló), Barabás Hajnalka (Tuzsér), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Forrás Ferenc (Bp), Schmal Henrikné (Balatonszemes), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Juhász János (Kiskunhalas) Feik Jánosné (Pécs-Somogy), Körömi Károly (Monor), Trenka Józsefné (Nógrádmegyer), Szoboszlai Imréné (Berettyóújfalu), Vincze Jolán (Domoszló) Németh Emília (Szombathely), Lami Ferencné (Tuzsér), Papp Béláné (Pécs), Majnárné Szommer Annamária (Törökszentmiklós), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna (Kiskőrös), Papp József (Szomolya)

Könyvjutalomban részesült: Pásztor Józsefné (Miskolc), Lomjanszki Jánosné (Órbottyán), Varga Lajosné (Isaszeg), Marton Elemér (Lénárdaróc), Hégyel Béláné (Békés)
Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Gyászistentisztelet Szilágyperecsenben

Július 6-án nagy részvét mellett vettünk búcsút Báakai Piroska testvértől Szilágyperecsenben, akit 62 éves korában szólított haza az Úr. A nagy család tagjai a tengeren túlról is itthon voltak, a szeretett édesanya,

nagymama, feleség búcsúztatásán. Az igehirdetés szolgálatát dr. Almási Mihály testvér végezte. Hatalmas tömeg kísérte a koporsót a temetőbe. A fúvósok és az énekkar szolgálata is felemelő volt.

A szemerkélő esőben kezdődő gyászszeretáson Dr. Almási Mihály és dr. Borzási István testvér

A gyönyörű magyar nagyközség a temetőből a gyászszeretáson végén

Fúvós találkozó Felsőpetényben

A hagyományos Répás-dombi találkozón a lelkes fúvósokat nagyszámú gyülekezet hallgatta június 26-án. Hálásak voltunk a jó időért a testvéri találkozás lehetőségéért, a nagy zenekar szolgálataért és az ige üzenetéért, amelyet Dr. Almási Mihály testvér tolmácsolt.

A zenekar a délelőtti istentiszteleten – az árnyas fák alatt

Az igehirdető: dr. Almási Mihály

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Jelen számunk fotóit: Lovász Gyula, ifj. Molnár József,

Szabó Bálintné és Horváth Zsolt készítette

A címlapon látható imaházkép Czart András fotója, a szerző engedélyével közöljük.

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR
megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu